

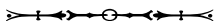
KALAYNA
PRICE

*Tanec
stínů*

SÉRIE
ALEX CRAFTOVÁ

1. kapitola

Když jsem poprvé překročila propast mezi zemí mrtvých a světem živých, omylem jsem při tom povolala stín našeho tehdy nedávno poslého pekingského psíka. Mrtvý šampion mnoha psích výstav pobíhající po našem zadním dvorku byl důvodem, proč mě můj otec přihlásil na normskou internátní školu. Od té doby uplynulo už sedmnáct let a já tu propast stále překračuji. Teď za to ale dostávám zapláceno.

„Tohle není tělo, Johne,“ poznamenala jsem při pohledu do otevřeného černého plastového pytle. „Tohle je chodidlo.“ Bledé, oteklé, napuchnuté chodidlo.

John Matthews, můj blízký přítel a jeden z nejlepších detektivů přes vraždy v městě Nekros, přikývl. „Levé chodidlo, abychom byli přesní, a dvě další čekají v márnici. Co mi k tomu můžeš říct?“

Zamračila jsem se a špičku boty zabořila do trsu trávy rašícího ve štěrku. Na mé vizitce stálo ALEX CRAFTOVÁ, PŘEDNÍ SOUKROMÁ VYŠETŘOVATELKA A STÍNOVÁ ČARODĚJNICE AGENTURY MLUVČÍ ZA MRTVÉ. Ve skutečnosti jsem majitelka a jediná zaměstnankyně té firmy, ale to není důležité. Povolávám stíny a dávám živým možnost vyzpovídat mrtvé – za poplatek. Má práce mě zavedla na bezpočet hřbitovů, několikrát do obřadních síní a do městské márnice. Odpočívadlo v přírodní rezervaci Sionanské nivy skutečně nepatřilo mezi obvyklá místa, kde žádali mé služby. A určitě po mně ještě nikdy nechtěli konzultaci nad jediným uříznutým kusem končety.

„Je mi líto, ale na povolání stínu budu potřebovat víc než jen jedno chodidlo.“

„A já potřebuju lepší zprávy.“ Ramena mu poklesla jako splasklý míč. „Už dva dny prohledáváme tyhle močály a nabízí se nám pořád víc otázek než odpovědí. Neznáme totožnosti obětí, neznáme příčinu smrti, nemáme ani žádné místo činu. Opravdu pro mě nic nemáš?“ Zatímco mluvil, vložil chodidlo do černého pytle, který pootevřel hrotem propisky.

Noha ležela na podloží černého plastu. Vlhkým odpoledním vzduchem se nesl odporný pach rozkladu, lepil se mi v nose i v hrdle. Odkrvená kůže se odchlipovala z odhalených kostí kotníku, vlákna svaloviny dostala nehezkou nažloutlou barvu. Žaludek se mi zhoupl, musela jsem se odvrátit. Prohlídku nechám na koronerovi. S mrtvými mám co do činění víc na duchovní úrovni než na té hmotné. V každé buňce každého těla se skrývaly vzpomínky. Vzpomínky, které záhrobní magie dokáže odemknout a povolát v podobě stínu. Samozřejmě je k tomu ale potřeba dostatečně velká část těla – a tedy buněk –, aby magie dokázala zaplnit mezery vzpomínek. Nepotřebovala jsem utvořit magický kruh a započít rituál, abych pochopila, že z jednoho chodidla stín nevytáhnu. Cítila jsem to stejně tak, jako že noha patřila muži, pravděpodobně na prahu sedmdesátky. Také jsem vnímala spleť kouzel, jež chránila chodidlo od plného rozkladu.

„To chodidlo je nacpané kouzly. A podle toho, co cítím, jde o pěkně černé čáry,“ řekla jsem a ustoupila o pár kroků od lůžka s pytlíkem, z kterého vycházely zbytkové závany magie. „Předpokládám, žes sem už povolal tým na dešifrování čar?“

„To sice jo, ale Jednotka proti černé magii zatím nedošla k žádným závěrům. Vážně by pomohlo, kdybychom mohli vyslechnout obět.“

K čemuž ale nedojde, na to mám k dispozici příliš malé procento těla. „Řekl jsi, že v márnici máte další chodidlo? Pokud bychom dali dohromady části těl, stačilo by to na –“

John zavrtěl hlavou. „Veškeré vtipy stranou. Pokud tenhle chlap neměl obě nohy levé – a to doslova –, pak žádné z těch ostatních chodidel nepatří jemu.“

Tři levá chodidla? To znamená minimálně tři oběti. „Mluvíš tu o sériovém vrahovi?“

„Neříkej to moc nahlas,“ řekl John a pohledem střelil na kolem procházející pár kriminálních techniků mířících k hustému lesu. „Nehodláme to ještě oficiálně potvrdit, ale ano, myslím, že tu máme sériového vraha.“ Ještě více svou mohutnou medvědí postavu schoulil do sebe a jeho knírek se zkřivil, jak se zamračil. Ten hustý zrzavý knírek po celá léta, co ho znám, přesně korespondoval s jeho výrazem, ale v týdnech od chvíle, kdy se probudil z kómatu způsobeného kouzlem, mu zrzavé chloupky knírku prokvetly šedou. Zatahl zip pytle a uzavřel ho. „Hlídači parku našli první chodidlo včera ráno, když prohlíželi stav cest po nedávných povodních. Povolali jsme sem strážníky a psy vycvičené na hledání mrtvol a našli jsme druhé chodidlo. Když jsme našli třetí, zatahal jsem za nitky, abych tě sem dostal jako konzultantku.“

„Chceš, abych tu zůstala? Abych počkala, jestli nenajdete větší část těla?“

„Vlastně,“ John si přejel rukou po hlavě a setřel si pot třpytící se na stále rozšiřující se lysině, „jsem doufal, že se přidáš k hledačům.“

Zaváhala jsem. A pravděpodobně jsem i zbledla. Brodit se mokřady se štíty staženými a cítit každičkou mrtvolu schovanou v bažinách nebyla má představa, jak se dá dobře – či bezpečně – trávit čas.

Johnovi mé zaváhání neušlo. „Už jsi dřív MT našla,“ připomenul. MT myslel jako *mrtvá těla*. „A v papírech, které jsi podepsala, je zaznamenáno, že bude potřeba prohledávat bažiny, tudíž za svůj čas dostaneš zapláceno.“

Otevřela jsem pusou, abych mu odpověděla – ačkoli jsem měla jisté pochybnosti, zda mám otevřít své nitro tomu, co se skrývá v nivách, ať už je to cokoli –, ale přerušili mě dřív, než jsem stihla cokoli říct.

„Co se děje, Craftová?“ ptal se detektiv Jenson, Johnův parťák, zatímco obcházel kolem černého SUV. „Nechceš si v bažinách ušpinit ta těsná kaťata? Máš se snad zase objevit v televizi? Nebo ti možná tvoje licence magického očka nedovoluje pustit se do staré dobré tvrdé práce.“

Propalovala jsem ho pohledem a silou jsem uvolnila stisknuté čelisti, abych mu mohla odpovědět. „Docela pokrytecké, Jensone. Na jednu stranu mě urážíš, a na druhou mě žádáš, abych vám svou magií pomohla.“ Termín „magická očka“ bylo urážlivým označením čarodějů pracujících jako soukromí vyšetřovatelé.

„Já tě o nic nežádám.“ Zhoupl se na patách a překřížil si paže přes hrud'. „A myslím, že si město tvé magie nedávno užilo víc než dost, když pořád dokola pouštěli v televizi tvoje interview o všech těch paci-čmuchy věcech s duchy.“

„Copak? Závídíš?“ zeptala jsem se, vystrčila bok a odhodila jsem si kadeře vlasů z tváře. No jo, tak jsem ho popichovala, ale on byl jak osina. Před několika dny jsem se zúčastnila prvního televizního rozhovoru s duchem, a abych ho udržela viditelného pro oko i kameru, musela jsem se ho neustále dotýkat, ale rozhodně nedošlo na žádné „paci-čmuchy“.

John si odkašlal. „To stačí.“ Těkal pohledem z jednoho na druhého, pak se otočil ke svému parťákovi. „Sežeň Alex holínky a řekni strážníkům, že se k nim přidáme.“

Jenson se na mě ušklíbl – což jsem mu oplátila – a řekl: „Jistě. Boty pro dvounohého hledače mrtvol. Jdu hned na to.“ Zmizel v SUV.

Zírala jsem na místo, kde ještě před chvílí stál. „Kretén.“ Takové nepřátelství mezi námi nebylo vždycky. Vlastně se z nás téměř stali přátelé. Pak asi před měsícem šel jeho přístup ke mně do kytek. Ta změna nastala přesně v době, kdy John chytil očarovanou kulku určenou pro mě. *Náhoda? Pochybuj.*

„Nevím, co se to mezi vámi dvěma stalo,“ řekl John, když se ke mně otočil, „ale nesmíme zapomínat, že tu

máme tři oddělené končetiny a žádná vodítka. Tak a teď, než se vrhneme do bažin, navrhuju, aby sis obrátila košili naruby.“

„Cože?“

John mávl na technika, aby odvezl v pytlí zabalené chodidlo; pak zvedl mou kabelu ze země, kam jsem ji předtím odložila. Podal mi červenou tašku a pokývl k autu.

„Hlídači parku nás upozornili, že místní fae moc rádi svádí lidi z cesty. Neopatrný člověk tak může prohledávat jednu část bažin celé dny. Cesta skřítků tomu říkají. Když si obrátíš košili naruby, mělo by jim to zabránit, aby tě uhranuli.“

Podívala jsem se na svůj top a košili, které se na mě v odpoledním horku lepily. „Myslíš si, že jsou do těch vražd zapleteni fae?“

Johnův knírek se zvlínil. „To je další věc, kterou bys neměla říkat moc nahlas.“

„Jasně.“ Vlezla jsem do Johnova auta, abych si převrátila top naruby. Ne že bych věřila, že mě převrácení svršků ochrání před faeskou magií. Fae se povětšinou spoléhají na halicí kouzlo – magii víry tak silnou, že dokáže na nějakou dobu pozměnit realitu.

Zatímco jsem se převlékala, sehnal pro mě Jenson voděodolnou kombinézu. Navlékla jsem si ji a přetáhla hnědou gumu přes oblečení. Kombinéza mi sahala téměř ke klíční kosti.

„Doufám, že se nebudeme brodit bahnem až po prsa,“ prohlásila jsem, když jsem si zapínala pásky.

John, také oblečený v gumové kombinéze, mi podal plastovou láhev s vodou. „Neboj. Podle toho, jak rychle voda ustupuje, se víc můžeme bát toho, že nás proud odnese. Jestli v hluboké vodě vycítíš těla, pošleme tam tým. Připravena?“

Přikývla jsem a následovala ho k nejbližšímu sestupu do mokřadu. John shromáždil několik strážníků, kteří se k nám přidali, a mě vůbec nepřekvapilo, že Jenson mezi nimi nebyl. Nad námi se klenuly koruny stromů zadržu-

jící sluneční paprsky, ale vzduch pod nimi byl ztěžklý vlhkostí. Na těle mi vyrašil pot a blondaté kadeře se mi lepily k tvářím a krku. Otevřela jsem láhev s vodou, ale upila jsem jen trochu – neměla jsem tušení, jak dlouho v bažinách zůstaneme.

„Tady našli první chodidlo,“ řekl John po přibližně půl hodině chůze. Pokývl hlavou před sebe k žluté policejní pásce ohraničující cestičku. „Druhé našli asi o půl kilometru dál; třetí pak dva kilometry jižně. Nevíme, jestli nedávná povodeň podemlela hroby nebo jestli těla skončila v řece o něco výš po proudu a sem je donesla voda, ale podle toho, jak rychle voda ustupuje, každou minutou roste pravděpodobnost, že nám odnese všechny důkazy. Musíme ta těla najít.“

A to byl signál pro mě.

Rozepnula jsem si stříbrný náramek s amulety. Kromě amuletů k sobě náramek vázal i mé druhé mentální štíty, které zadržovaly záhrobní esenci, jež se pokaždé snažila přetáhnout mou duši přes propast do země mrtvých. Přesně přes tu propast, již jsem nyní potřebovala překročit. Jakmile se stříbrný náramek nedotýkal mé pokožky, zvedl se kolem mě vítr – chlad hrobu zatínající drápy do mých osobních štítů. Představila jsem si, jak mé štíty pukají a úponky révy, jež tvořily obrannou hradbu mého nitra, se pomalu rozevírají a na malé štěrbinčky tak odhalují mé nitro.

Svět kolem mě ztratil živé barvy a vše pokryla šedavá patina. Mé vidění se zdvojilo, jak jsem viděla zemi mrtvých i svět živých zároveň. V záhrobním zraku stromy ztmavly, popraskaly, zelené listoví zhnědlo a uniformy policistů se proměnily v trouchnivější cáry. A zpod potrhaných hadrů proděravělých od molů prosvítaly slabou žlutou září jejich duše. Odvrátila jsem se.

Naneštěstí mi otevřené štíty odhalily více než jen zemi mrtvých. Zároveň s ní se otevřelo okno do éterie – roviny, v níž se nachází syrová magie – a kolem mě vířily stuhly v zářivě rudých, jasných modrých i všemožných jiných odstínech barev. Magie se kolem mě svíjela,

ale já si syrové energie nevšímala. Neměla být vidět, dokonce ani s otevřenými štíty. Čarodějnice se obvykle do éterické roviny fyzicky nedostanou. To není možné. Nebo by to alespoň možné být nemělo. Ale před několika týdny nastal rudý měsíc a já od té doby byla schopná éterii vidět, a dokonce se v ní pohybovat.

Mít možnost něco udělat neznamená, že bych to udělat měla. Nebo že by to bylo bezpečné.

Nevšímala jsem si barev, svůj zrak jsem soustředila na rozkládající se les a natáhla jsem se k němu svými smysly. Hledala jsem záhrobní esenci, jež vychází ze všech mrtvých těl. A že jich tady v bažinách nebylo málo.

Záhrobní esence mrtvé neznámé se do mě opřela jako studený vítr zarývající se mi do pokožky. *A to mi bylo ještě před několika minutami horko.* Její ostatky ležely ani ne padesát metrů ode mě, ale já se svými smysly natáhla ještě dál, nevšímala jsem si těl malých zvířat a nedovolila jsem, aby se do mě záhrobní esence vsála. Vyslala jsem své smysly hluboko do nivních lesů.

Nedaleko od místa, kde bylo nalezeno první chodidlo, cesta mizela, bahno rozbředlo a s každým krokem v tmavých vodách se zpod mých holínek ozývaly mlskové zvuky. Listoví, zářivě zelené i trouchnivějící zároveň, se před mýma očima rozpadalo v prach a já doufala, že stromům má pozornost nijak neublíží. Jednou se mi povedlo rozbít schody, když má moc prolнула realitu se světem mrtvých.

„Máš něco?“ zeptal se John a přistoupil ke mně.

Jo, našla jsem toho hodně. Většinou malá zvířata. Ta jsme ale nehledali. Odmávla jsem ho a kráčela dál. Voda mi v gumových botách sahala po kolena, jak jsem se pomalu brodila mokřadem. Vlekla jsem nohu přes nohu nejen kvůli vysoké vodě, ale také proto, že jsem se potřebovala plně soustředit na záhrobní esence, které jsem zároveň musela udržet na uzdě, abych omylem nepovolala stín.

Něco... Točila jsem se v malých kruzích, prohledávala jsem bažinu svou myslí, svou mocí. Ano, něco tu by-

lo. Svou mocí jsem našla tělo, lidské tělo. Muže. A také jsem ucítila ženu. A... dva další muže?

„To není dobré.“

John se zastavil vedle mě. „Něco jsi našla?“

„Těla. A doufám, že se mýlím, ale cítím čtyři různé esence.“

„Čtvrtá oběť?“

Nebyla jsem si jistá, proto jsem neodpověděla. Tak moc ráda bych zavřela oči a soustředila se jen na ta těla, abych mohla zjistit, kde přesně leží, ale v zaplaveném lese jsem se těžko orientovala i s očima otevřenýma. Šla jsem dál, voda mi teď sahala do půli stehů. Uklouzla jsem a jen díky Johnovým pohotovým reflexům jsem nezahučela zadkem do kalné vody.

„Za chvíli budeme moc hluboko,“ řekl John, když jeden ze strážníků, nejmenší ve skupině, ztratil půdu pod nohama a v proudu vody uklouzl. Na poslední chvíli znovu získal rovnováhu.

Zavrtěla jsem hlavou. „Už tam skoro jsme.“ Cítila jsem, že těla leží přímo před námi.

Několik metrů před námi se voda převalovala kolem padlého stromu. Do všech směrů tam trčely kořeny pokryté naplaveninami, takže teď připomínaly spíš obrovskou kopy čehosi. Strom se nevyvrátil z kořenů při současných záplavách – hromada byla porostlá mechem a ze starých kořenů vyrůstaly nové stvoly. Odněkud zpoza stromu vyzařovala nejen záhrobní esence, ale také temná spleť černých kouzel.

Postoupila jsem blíž a prohledávala tu kupu jak svou mocí, tak očima. Pak jsem je spatřila.

„Chodidla.“

„Kde?“ zeptal se John a rozhlížel se.

Ukázala jsem. V dutině u základny stromu byla naskládaná malá hromádka napuchlých a rozkládajících se chodidel. John svažil obočí a knírek se mu zkroutil k zemi, jak usilovně přemýšlel. Setřel si z čela pot, pak naklonil hlavu na stranu a zmateně se na mě po díval.

Copak on je nevidí? Znovu jsem ukázala, ale neměla jsem rukavice, nechtěla jsem místo kontaminovat. Zjistit, jaký je rozdíl v tom, co vidím já a co vidí on, bylo zhola nemožné vzhledem k tomu, že jsem teď převrácený strom viděla skrze několik rovin reality. Proto jsem utěsnila štíty a stáhla jsem své nitro ze země mrtvých – a ze všech ostatních rovin, jichž jsem se právě dotýkala. Mé záhrobní vidění vybledlo. Šedá mázdra se ze světa kolem mě stáhla stejně jako víry éterie. A chodidla také zmizela.

Zamrkala jsem, když jsem si náramek se štíty opět připnula na zápěstí. Ve chvíli, kdy stáhnou záhrobní zrak, se mi před očima objeví jen temné obrysy reálného světa – schopnost nahlédnout skrze roviny reality si vybírá svou daň –, ale když jsem zamžourala, byla jsem stále schopná vidět alespoň tu dutinu, v níž jsem chodidla našla. Prázdnotu dutinu. Nebo se alespoň prázdnota *zdála*, ale stejně jsem cítila záhrobní esenci a slabý opar temné magie, které mrtvé končetiny vyzařovaly. Esence se mi vsákla do štítů jako ledové pařáty snažící se mi zabořit pod kůži a do mé mysli. Zachvěla jsem se. Ta chodidla tam zcela určitě pořád ležela.

„Johne, máme problém,“ řekla jsem. Odvrátila jsem se a chtěla si strčit ruce do kapes džínů – v čemž mi zabránila gumová kombinéza. Nechala jsem ruce podél boků. Všichni se na mě dívali. „V té dutině leží pěkná hromádka chodidel. Napočítala jsem čtyři a odhadem bych řekla, že jsou všechna levá.“

Jeden z uniformovaných strážníků postoupil vpřed. Zvedl tenký podlouhlý předmět se skleněnou kapkou na vrcholu. *Příruční skener kouzel*. Mávl hůlkou nad dutinou. Skleněná špička se rudě rozzářila, což indikovalo zlovlná kouzla, ale zář byla slabá. Skener rozpoznal pouze zbytkové stopy čar.

Strážník se stáhl a zavrtěl hlavou. „Žádné aktivní čáry, pane.“

Nespustila jsem oči z prázdné dutiny. „Pokud nejsou ukrytá čárami, pak je musí zakrývat halicí kouzlo.“

„Do prdele,“ ulevil si John a otočil se na nejbližšího policistu. „Sežeňte mi na telefon někoho z FÚV. Máme tu problém.“

FÚV jako Faeský úřad pro vyšetřování. Halicí kouzlo bylo čistě faeskou magií, což znamenalo, že John právě ztratil svou pravomoc.

Seděla jsem v Johnově policejním autě, jednu nohu zapřenou o přístrojovou desku, druhou jsem nechala viset ven z auta. Nejradši bych z auta vypadla – nebo lépe řečeno, nejradši bych vypadla z tohoto zaplaveného lesa. Dorazili vyšetřovatelé z FÚV a pocuchali poldům pírka. Ti na oplátku odmítali vypadnout a snažili se vypadat, že mají plné ruce práce. Já se jen snažila nepřekážet. V autě na mě ale začínala působit klaustrofobie. Vlastně kdybych měla být sama k sobě upřímná, tak víc než to. Od událostí za rudého měsíce jsem nedokázala v uzavřených prostorách aut zůstat v klidu a kůže mě svrběla touhou opustit je. Mám takové neodbytné podezření, že to má co do činění s kovem v konstrukcích vozů. *Není divu, že si Falin pořídil ten sexy plastový kabriolet.*

Při pomyšlení na Falina Andrewse jsem zabloudila pohledem do zpětného zrcátka a spatřila dva agenty FÚV. S Falinem jsem se seznámila před měsícem, kdy pracoval v přestrojení za detektiva oddělení vražd na případu guvernéra Colemana. Ve skutečnosti byl agentem FÚV – a fae – a v průběhu vyšetřování případu skončil v mé posteli. Ale už několik týdnů jsem o něm neslyšela. Jak se dva agenti FÚV, kteří přijeli na Johnovo zavolání, blížili, viděla jsem, že ani jeden nemá dlouhé blond vlasy, ani vypracovanou postavu plavce. Nevím, jestli jsem byla víc vděčná, nebo zklamaná.

„Slečna Craftová?“ K autu přistoupila žena v černém kostýmku ušitém na míru.

Ideme na to. Přikývla jsem a sundala nohu z přístrojové desky, abych mohla vstát.

„Jsem zvláštní agentka Noriová.“ Ruku nenapřáhla. „To vy jste našla ostatky v dutině stromu?“

Opět jsem přikývla a vrazila si ruce do kapes. Záhrobní zrak jsem uvolnila už před více než hodinou a vidění se mi vrátilo do normálu, přesto jsem stále lehce mžourala. Prohlédla jsem si agentku Noriovou. I přes lodičky s tlustými podpatky byla o několik centimetrů menší než já, ale stála rovně a využívala každou píd' své výšky. Tmavé vlasy jí spadaly po zádech jako zářivé černé brnění a pronikavé oči měla posazené blízko sebe, což zdůrazňovalo ostré rysy jejího obličeje. Nebo tedy to, co za svůj obličej vydávala. Coby agentka FÚV pravděpodobně byla fae, ačkoli to nebylo jisté. Mohli jste se jen dohadovat, jak vypadá pod halicím kouzlem. Mohla bych spustit štíty a zjistit to, ale za prvé je to neslušné a za druhé, což je nejdůležitější, mi oči při průchodu nitra skrze roviny reality září, tudíž by jí došlo, co dělám. Chtěla jsem odtud vypadnout a o potíže jsem zájem neměla.

„Můžete mi vysvětlit, jak jste byla schopna prohlédnout skrze halicí kouzlo?“ položila mi otázku, které jsem se nejvíc obávala. Naštěstí jsem během čekání jen tak nelelkovala. Připravila jsem si odpověď.

„Pomáhala jsem policii najít ostatky... ostatků. Využívala jsem svůj záhrobní zrak. Halicí kouzlo nezakrývá záhrobní esenci vycházející z chodidel.“ Vynechala jsem, že jsem je záhrobním zrakem tak jako tak viděla. Fae nebývají příliš nadšené z představy, že někdo z pouhých lidí prohlédne skrze jejich halicí kouzla. Přijít o oči můžete i za menší prohřešky.

Stiskla rty a něco si naškrábala do bločku. „Takže vy jste sledovala tu... esenci. Co dál?“

„Sledovala jsem stopu až k místu, odkud esence vycházela. Cítila jsem, že tam leží části těl. Nikdo jiný ta chodidla neviděl, což mi napovědělo, že jsou ukrytá halicím kouzlem.“ To vše byla pravda – jen ne úplná.

Agentka Noriová zavřela pero. „Slečno Craftová, když jste si uvědomila, že jsou ostatky zakryty halicím kouzlem, nenapadlo vás, že by bylo mnohem vhodnější okamžitě informovat FÚV namísto smrtelníků?“

Právě Johna a jeho tým urazila. Naježila jsem se. V policejním sboru města Nekros mám mnoho přátel. Jednu ruku jsem si zapřela v bok a pokrčila ramenem. „Najali si mě.“

„Ano, nuže, jsem si jistá, že oceňují vaši pomoc, slečno Craftová. Vaše služby již nebudou nadále potřeba.“ Otočila se a kráčela pryč. Pod podrážkami lodiček jí křupal šterk. Několik kroků od auta se na mě přes rameno obrátila. „Uvědomujete si, doufám, že budeme muset vyslechnout všechny nezávislé fae v oblasti.“ Úsměv, který se jí objevil ve tváři, odhalil dvě řady bílých zubů ohraničených zářivě rudými rty, ale nebyl to nijak šťastný úsměv.

Necukla jsem sebou. Teprve nedávno jsem zjistila, že jsem feykin, ale to ona nemohla vědět. *Nebo ano?* S nuceným úsměvem jsem opáčila: „To předpokládám.“

Opustila malé šterkové parkoviště, bezpochyby mířila na místo, kde jsem našla tu hromádku chodidel. Otočila jsem se, abych se posadila zpátky do auta, když jsem koutkem oka zahlédla mezi stromy pohyb. Zrak se mi plně zotavil, takže jsem jasně viděla pohybující se postavu, podle všeho mužskou a hrající všemi barvami. Ale jak se postava blížila, uvědomila jsem si, že *muž* to opravdu je, jen ne lidský, ale faeský.

Hrbil se, plížil se ke mně na šlachovitých nohou, které vůbec nenarovnával. I ohnutý byl ale vyšší než já – a já nejsem zrovna trpaslík. Měl lidské rysy, ale lehce rozmazané. Tmavé široké oči měl propadlé, ale ne nemocí. Jeho světlá pokožka měla barvu moučných červů, jako by nikdy nebyl vystaven dennímu světlu, a orlí nos mu čněl z tváře na délku lidské dlaně, téměř překrýval úzké rty a vystrčenou bradu.

Dokonce i nyní, sedmdesát let po Magickém probuzení, bylo poměrně vzácné vidat fae bez halicího kouzla. Fae vyšli zpoza svých houbových domečků, jak to někteří nazývají, protože se ztráceli z paměti lidstva, a tedy i ze světa. Potřebovali, aby v ně lidé věřili a díky tomu se udrželi v naší realitě, ale kromě faeských ce-

lebrit a politiků lidé povětšinou viděli nezahaleného fae jen při estrádních představeních, která se točila kolem rozdílností ve faeských podobách. Většina klubů s takovýmihle show byla jen o něco málo lepší než obyčejné pasti na turisty.

Ohlédla jsem se. Na druhé straně parkoviště postávali dva důstojníci u dodávky, odkud dočasně řídili vyšetřování případu. *No, alespoň že tu nejsem úplně sama.* Samozřejmě to, že cizí fae vypadal děsivě a objevil se poblíž místa, kde jsme našli chodidla zamaskovaná halicím kouzlem, z něj ještě nedělalo viníka. Podezřelého možná. A pravděpodobně i svědka.

„Mohu vám pomoci?“ křikla jsem otázku hlasitěji, než bylo potřeba, ale chtěla jsem si být jistá, že mě policisté uslyší. Možná budou chtít fae vyslechnout.

Fae se zarazil, pak vyrazil vpřed, až z něj zůstala jen rozmazaná šmouha. Dřív než mé srdce mohlo odbít jediný hlasitý poplašený úder, překonal fae vzdálenost od kraje parkoviště po Johnovo auto. Poldové křičeli něco, čemu jsem přes hučení v uších nerozuměla.

„Mohu vám pomoci?“ zeptala jsem se znovu a neodvažovala jsem se odtrhnout oči od někoho, kdo se dokázal pohybovat tak rychle. Pomalu, pomaličku jsem ustoupila o krok, pak o další.

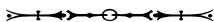
„Jsi úplně pitomá?“ zeptal se, úzké rty při té větě odhalily špičaté zuby.

Zamrkala jsem. Překvapil mě, ale ne tou urážkou nebo výhrůžným výrazem. Ne, to zvuk jeho hlasu mě šokoval. Z té hubené, podivně zkroucené postavy vycházel sytý, hluboký baryton, díky němuž i vzteklá otázka zněla jako píseň. Měl hlas, který podle starých báchorek dokázal vytáhnout děti a mladé ženy z postelí. Naštěstí většina z těch příběhů nekončila zrovna nejšťastněji.

„Nevím, co tím myslíte,“ řekla jsem a ustoupila o další krok. Z protější strany parkoviště se ozvaly první kroky mířící mým směrem. Byly blízko. Ale možná ne dost blízko.

„Ta chodidla byla schovaná z dobrého důvodu.“ Fae do mě zapíchl pohled a přimhouřil oči. „Je to tvoje vina. Budeš svých činů litovat,“ řekl. A pak, když se k nám policisté příliš přiblížili, se otočil, rozběhl se zpátky a zmizel mezi stromy.

2. kapitola

Takže ho poldové nenašli?“ zeptala se Holly, má spolubydlící a nejlepší kamarádka, zatímco bořila vidličku do tvarohového dortu s třemi druhy čokolády, který ležel na talířku uprostřed stolu.

Přikývla jsem. „Jen mi pohrozil, že budu litovat, že jsem policii zavedla k těm chodidlům, a pak utekl. A mezi stromy se lehko ukryl.“ Celé hodiny od chvíle, kdy jsme opustili nivy, jsem nadskakovala nervozitou, ale dnes, v odpoledním slunci, se mi má dřívější ustrašenost zdála směšná. „V tu chvíli jsem litovala jen toho, že případ převzal FÚV.“

Holly střelila konspiračním pohledem na třetí osobu sedící u našeho stolku, mou další nejlepší kamarádku Tamaru, a naklonila se ke mně. „Ukázal se ty-víš-kdo?“

Zamračila jsem se na svou vidličku. „Ty-víš-kdo“ bylo její označení Falina, jediného agenta FÚV, kterého jsme všechny tři znaly podle křestního jména. No, já ho vlastně znala *mnohem* lépe. I přesto ale dva dny poté, co jsme uzavřeli Colemanův případ, bez rozloučení zmizel.

Zabořila jsem vidličku do dortu o něco větší silou, než našlehaná hmota potřebovala. „Nejspíš pracuje na mnohem důležitějším případě,“ řekla jsem a polkla kus tvarohového dortu, aniž bych vnímala jeho chuť. „Je to jen dobře. On to moc komplikoval.“

Holly ode mě talířek s dortem odtáhla. „Fajn. Já vím pouze to, že tenhle dort musíme sníst dřív, než se rozpadne. Koho vůbec napadlo zajít na oběd do kavárny se

zahrádkou? Ale nemůžeš to do sebe tak házet. Tenhle druh kalorií se musí vychutnat.“

Tamara souhlasně zamumlala a mávla vidličkou. „Jsem v kalorickém rauši,“ řekla. „A dneska byl výběr na Alex.“

Pokrčila jsem rameny. „Dneska ráno jsem povolala stín, aby potvrdil nárok na pojistné. Rodina nechtěla věřit, že by jejich otec odkázal pořádný kus majetku ne-manželskému synovi vdovy, takže jsem strávila dvě hodiny na hřbitově, zatímco stín řádek po řádku potvrzoval svou poslední vůli. Byla mi zima. Mimoto není ani zdaleka takové horko jako před několika týdny. Pětatřicet ve stínu je na srpen víc než krásná teplota.“

„Ehm, ehm,“ odkašlala si Holly a pak usrkla z ledového latté. Ale třebaže jsme seděly ve venkovní kavárně, byla to kavárna uprostřed Magické čtvrti – části města Nekros, kde se soustřeďuje vše magické a čarodějnické. Tahle kavárna byla přecpaná těmi nejlepšimi amulety, díky nimž si zákazníci lebedili v chládku a pohodlí za jakkoli vysokých venkovních teplot. A navzdory protestům se Holly ve svém kostýmku nijak nepotila. „Takže byl tam někdo *zajímavý*?“ zeptala se a zahýbala obočím.

„To těžko.“ Musela jsem se pro tvarohový dort natáhnout přes celý stůl, ale to mě nezastavilo.

„Ale no tak.“ Holly postrčila talířek mým směrem. „Je to už měsíc, co jsem tě viděla s chlapem. Pořád mě obviňuješ, jaká jsem workoholička, ale co ti začaly jít obchody, jen povoláváš mrtvé.“ Položila latté na stůl, vytáhla si z vlasů sponku a nechala své rudé kadeře padnout na ramena. Pak si je srovnala a znovu zkroutila do úhledného drdolu. Každým coulem připomínala úspěšnou asistentku prokurátora, jíž skutečně byla – a méně evidentní bylo, že je zároveň i čarodějnice. „Mám odpoledne soud, ale hned potom se mi diář trochu vyprázdní. Co kdybychom dnes večer vyrazily do baru? Potřebuješ oraz.“

Neurčitě jsem něco zamumlala a pak se soustředila na opět prázdnou vidličku.

„Ta nepůjde,“ řekla Tamara, ačkoli jsem měla pocit, že mi na pomoc přispěla jen proto, že s obrážením barů v poslední době nesouhlasila, a nikoli kvůli tomu, že by se jí nezamlouvaly mé současné společenské návyky. Tento postoj získala v okamžiku, kdy se jí na prstě objevil obrovský diamantový zasnubní prsten.

Holly se vlastně nemýlila. Obchody šly. A šly velmi dobře. Vlastně to bylo lepší než kdy dřív. Ale obchody nebyly důvodem, proč jsem přestala chodit do barů. Celé roky jsem chlad, jenž se mě zhostil poté, co jsem povolala stíny mrtvých, zaháněla panáky a teplými mužskými těly – přednostně těch chlapů, které jsem už nikdy nemusela znovu vidět. Ale takový plán už pro mě ztratil své kouzlo. Mimoto někdy mezi chvílí, kdy jsem si před měsícem dočasně vyměnila životní esenci se sběratelem duší, a momentem, kdy jsem zjistila, že jsem napůl fae, se mi změnila tělesná teplota. Dotek od většiny lidí mě teď téměř pátil. Seznam lidí, kteří se mě mohli dotknout, aniž by to nám oběma bylo nepříjemné, byl velmi krátký. Jako doopravdy krátký. Ve skutečnosti na něm byla jen dvě jména. Tedy jména těch, o kterých jsem věděla. Nositel jednoho jména mi ze života ale zmizel a druhý... no, s ním byla situace poměrně komplikovaná. Bylo na čase změnit téma.

Otočila jsem se na Tamaru, svou kamarádku a také vedoucí soudní patoložku v Nekrosu. „Takže FÚV kompletně přebral ten případ?“

„Zatím ne. Zatím všichni ‚spolupracují‘. Uvidíme, jak dlouho to vydrží. Upřímně říkám, že na tohle jsem i já krátká. Mám v mrazničce sedm levých chodidel, a nemám ani tušení, jak byla od nohou oddělena. Nenesou značky po žádných nástrojích, tudíž musím věřit, že za jejich oddělením stojí magie, jejíž zbytky lnu ly k tkáni chodidel, ale vůbec se mi nepodařilo ta kouzla identifikovat.“ Zavrtěla hlavou a stiskla rty, zatímco těkala pohledem střídavě na mě a na Holly. Byla jednou z nejsenzitivnějších osob ve státě. Pokud kouzlo nerozpozná ani ona, ani Jednotka proti černé magii,

pak musí být čáry vzácné a mocné. Znovu zavrtěla hlavou. „Možná ztrácím formu. Mám na stole také tři těla, u kterých nejsem schopná zjistit příčinu smrti. Všechny důkazy ukazují na obyčejnou zástavu srdce, ale proč? Pořád nevím. Potřebuju udělat ještě pár testů.“ Očima hypnotizovala tvarohový dort. „Zaplatila jsem si třetinu toho dortu. A tu třetinu si také sním, takže si to nekřečkejte pro sebe.“

„Vezmi si to, kamarádko,“ řekla Holly a poslala talířek přes stůl. „Vypadá to, že to vy dvě potřebujete víc než já. Všechny případy, na kterých pro prokurátora pracuju, jsou pěkně nudné.“

Zasvětila nás do případu, který se bude odpoledne snažit u soudu vyřešit. Zatímco mluvila, koutkem oka jsem zahlédla stín. Byly jsme ve venkovní předzahrádce kavárny na rušném rohu Magické čtvrti, takže by jeden fae navíc neměl upoutat mou pozornost. Tohle ale nebyl cizí fae.

„To je on,“ sykla jsem.

Holly ztichla a Tamara se ve své židli otočila. „Kdo? Kde?“

„Ten fae z lesa. Je u toho stánku s novinami.“ Ukázala jsem přes ulici. Fae s orlím nosem, stále podivně shrbený, držel v ruce něco, co podezřele připomínalo *Faeský týdeník* – bulvární plátek –, ale svou pozornost nevěnoval neupraveným fotografiím, ani obrovským nadpisům článků. Díval se na mě. Ztěžka jsem polkla.

„Policie na něj uvalila PHS, jako pátrání po hledaném svědkovi, je to tak? Hledají ho, aby svědčil v tom případě. Zavolám na stanici.“ Holly vytáhla z kabelky mobil, ale než stihla vytočit číslo, na ulici někdo zařval.

Na jeden jediný moment v kavárně utichly všechny rozhovory a všichni zákazníci se otočili do ulice. Odtrhla jsem pohled od fae a rozhlédla jsem se. O blok dál v ulici skřípaly brzy aut, rozeznělo se troubení a chodci se rozutekli a schovávali se v nejbližších vchodech do budov. Tamara vyskočila na nohy, Holly hned za ní.

Ohlédla jsem se na místo, kde předtím stál ten fae, ale zmizel. To ovšem samozřejmě neznamenalo, že byl pryč úplně. *Co se to děje?*

Auto vyjelo ze silnice a zapískaly pneumatiky, jak nabouralo. Dál jsem pozorovala lomoz na ulici. Lidé běželi a křičeli a vzduch se chvěl magií desítek naráz aktivovaných amuletů. Pak jsem spatřila příčinu paniky.

Na střechu auta vyskočila obrovská stvůra, pod jejíž vahou se vozidlo prohnulo. Zírala jsem na ni, neschopná odtrhnout od ní zrak. Nikdy jsem nic takového neviděla. Řekla bych, že to byl vlk, až na to, že byl velký jako grizzly a jeho kožich měl mechově zelenou barvu. *Faeská nestvůra*. Zaklonila hlavu a začenichala. Její rudé oči zatékaly na kavárnu. Odrazila se a drápy jejích pracek rozřízly plech auta.

Do prdele. „Vypadneme odtud,“ řekla jsem a natáhla se po kabele.

„Jsem dva kroky před tebou,“ křikla Tamara, která už běžela ke dveřím. Vzduch kolem ní se chvěl, jak aktivovala amulet.

Udělala ještě jeden krok a s dalším už zmizela, jak začala působit magie amuletu neviditelnosti. Kéž bych měla také jeden, ale jedině, nač jsem se teď zmohla, byl útek. Rozběhla jsem se. A rychle.

Akorát jsem doběhla ke dveřím obchodu s lektvary vedle kavárny, když se vzduch kolem mě ochladil. Přede mnou se zjevil Death a v tom svém černém triku těsně obepínajícím svaly mi zastoupil cestu.

Sběratel duší, smrták, anděl smrti – ať ho nazvete jakkoli, jeho prací je stále shromažďovat duše mrtvých a umírajících. Což znamenalo, že pokud si zvráceným smyslem pro humor nevybral tuhle chvíli pro svou další společenskou návštěvu, pak tu někdo z přítomných brzy vydechne naposled.

Kdo? naznačila jsem ústy. Nechtěla jsem, aby mě kdokoli spatřil, jak mluvím na někoho, koho nikdo jiný nevidí. Otočila jsem se a pohlédla do ulice. Holly neběžela, ani se nepohnula.

Byli jsme v centru Magické čtvrti, magie tu byla velmi silná. Téměř každý – čarodějové, fae a stejně tak normálové – se snažil dostat z ulice, ale hrstka čarodějnic se seskupila a vzduch kolem nich se chvěl magií. Holly se také nesnažila utéct. Stála čelem do ulice. Viděla jsem ji z profilu, oči měla zavřené, její prsty sebou škubaly.

Sesílá kouzlo.

Jeden z chodců vyslal do ulice kouzelnou síť. Sevřela se kolem nestvůry, ale ta ji ze sebe setřásla a pokračovala v běhu. Mířila přímo na kavárnu. A na Holly.

Otočila jsem se k Deathovi. „Ji ne,“ zašeptala jsem.

Nepodíval se na mě.

Ne! Rozběhla jsem se zpátky přes převrácené stoly a cestou jsem zakopávala židle. Doběhla jsem k Holly ve chvíli, kdy prudce otevřela oči. Zvedla ruce. Mezi jejími dlaněmi se s malým výbuchem objevila a velmi rychle rostla ohnivá koule. Rubíny v jejích prstenech – drahokamy, v nichž shromažďovala syrovou magii – se v plamenech ohně třpytily a pak Holly ohňovou koulí hodila.

Koule explodovala na hrudi nestvůry a do nás narazila vlna žáru. Ale stvůru to nijak nezastavilo. Ani nezaváhala. Holly vytřeštila oči a zaškobrtla. Chladná a soustředěná asistentka prokurátora byla pryč. Sebejistá čarodějka? Zmizela. Teď byla jen pouhou smrtelnicí dívající se, jak se blíží její zkáza.

A za ní se s vážnou tváří zjevil Death.

Holly přepadla přes židli a já ji popadla za paži, snažila jsem se ji udržet na nohou a dostat ji pryč odtud. Pozdě.

Bestie z nás nespustila rudé oči, ani když zaklonila hlavu a zavyla tak, že z toho tuhla krev v žilách. Byl to první zvuk, který vůbec vydala, a to zavytí přehlušilo všechny ostatní zvuky ulice. Pak už byla u nás. Zavanul k nám její dech, ztěžklý pachem rozkládajícího se masa. Holly dokázala vrhat ohnivé koule, ale já se neměla jak bránit. Zatraceně, sotva bych zvládla uzavřít magický kruh. Záhrobní magie na věci, které nejsou mrtvé, zrov-

na moc nefunguje. Ale bylo to jediné, co jsem mohla udělat, tak jsem to zkusila.

Spustila jsem mentální štíty tak rychle, až mě z toho rozbolela hlava. Ulice se ponořila do odstínů šedi, beton mi před očima popraskal a židle se pokryly rzí, jak jsem překryla realitu zemí mrtvých. Vzduchem se nesly zářivě barevné prameny syrové magie. Země se chvěla otisky a emocemi těch, kdo po ní kráčeli.

A nestvůra zmizela.

Prostě se vypařila. Sice se v místech, kde měla být, vzduch slabě tetelil, ale to bylo vše. A uprostřed shluku tetelícího se vzduchu se vznášela spleť zářícího kouzla.

Holly vedle mě zakřičela a padla na beton. Její blůza se rozevřela, potrhaná neviditelnými drápy.

Halicí kouzlo.

Ta nestvůra byla magickým konstruktem obklopeným halicím kouzlem.

„Holly, není to skutečné!“

Zakřičela a uhýbala před něčím, co jsem sotva viděla. Kolem mě hučela éterie, víry syrové magie se rozehnaly, když někdo v ulici seslal na nestvůru kouzlo. To narazilo do konstruktů a pak zmizelo ve vzduchu, aniž by si ho stvůra vůbec všimla.

„Je to halicí kouzlo!“ zakřičela jsem, když se na Hollyně rameni objevil krvavý otisk zubů.

Holly se prohnula v zádech, její paže sebou zmítaly. Natáhla jsem se po ní a bestie šklubla hlavou. Její iluzorní oči se soustředily na mě. Přimhouřila je. Pak se na mě vrhla.

Uskočila jsem do strany, bestii z cesty. Jak se otáčela, uhodila mě do boku a já zaklopýtala. Ta věc možná byla nehmotná, ale škodu napáchat dokázala.

Zatraceně. Ne, to ne.

Halicí kouzlo bylo iluzorní magií tak silnou, že realita uvěřila, že to, co halicí kouzlo ukazuje, je pravda – alespoň po nějakou dobu. Pokud jste věděli, že je něco zahaleno tímto kouzlem, a měli jste dostatečně silnou vůli, pak jste mohli kouzlo zlomit.

Ale je těžké nevěřit ve zvíře, co se vám právě snaží rozpárat krk.

Nestvůra na mě upřela své oči a znovu zavyla. Při tom zvuku jsem sebou trhla. Toužila jsem padnout na zem a zakrýt si uši, ale nemohla jsem. Holly stále nehybně ležela mezi mnou a tím zvířetem, příliš blízko jeho ohromným drápům. Viděla jsem, co ty drápy svedou s autem. Nechtěla jsem vědět, co by udělaly křehké ženské. Musela jsem ji odtáhnout, co nejdál to půjde.

Death přistoupil blíž k Holly a upoutal mou pozornost, když vedle ní poklekl. *Ne, ji ne...*

Zavrtěla jsem hlavou a zvíře muselo vycítit, že mě něco vyrušilo. Stáhlo se na zadní, připravovalo se k útoku. A Holly byla jeho cílem.

Ne! Nevěřila jsem v tu nestvůru. Ve skutečnosti jsem věděla, že neexistuje, a realita se už pod tíhou mé vůle jednou ohnula.

Vrhla jsem se vpřed, zvířeti do cesty. Zabořila jsem jednu ruku do mlhavého tvaru ve chvíli, kdy jeden z jeho drápů dopadl na Hollyinu hrud'

„Co vidím, je skutečné,“ zašeptala jsem a celou svou myslí a vůlí jsem toužila, aby se mnou realita souhlasila. Aby potvrdila, že tu ta nestvůra doopravdy není.

Holly zakřičela, ulicí se nesl její jakot. Pak stvůra zmizela.

Kolem mě vybuchl mlžný oblak a z místa, kde se ještě před chvílí vznášel shluk magie uvnitř nestvůry, spadl na zem malý kotouček. S cinknutím dopadl na zem. Zvuk byl rychle přehlušen desítkami ječících hlasů. Slyšela jsem výkřiky a řev lidí, zvuky, které jsem izolovala, když jsem čelila konstruktu.

Zaslechla jsem kroky, ze všech směrů k nám mířili lidé. Dveře třískaly o zdi, jak se z budov valili další a další lidé. Holly se zvedla ze země, ruku si tiskla na poraněné rameno.

„Alex? Panebože, je to pryč? Alex, jak jsi to...?“ Vrhla se na mě a pevně mě objala. „Děkuju ti,“ zašeptala. Když se mi otřela o krk, tváře měla vlhké.

Pod jejím dotekem jsem ztuhla, její pokožka pálila tak, až jsem zamrkala, ale neodtáhla jsem se. „Nebylo to skutečné.“

Přistoupil k nám někdo ve vybledlých džínách s prodřenými koleny. Vedle Holly poklekl Death. Podívala jsem se na něj přes vršek její hlavy.

„Už to bude dobré,“ zašeptala jsem, abych ji utěšila, a zároveň jsem tak Deathovi položila otázku.

Díval se mi do očí, pak přikývl. Tmavé vlasy se mu otřely o bradu. „Bude v pořádku,“ řekl, ale mračil se.

Díval se na průsvitný mlžný opar visící ve vzduchu kolem nás. Kdyby to byla obyčejná vodní pára, v poledním slunci by se ve vteřině vypařila, ale ten opar tu stále byl. Nezmizel ani tehdy, kdy jsem poprvé nechala nestvůru zmizet.

Death natáhl ruku a sevřel dlaň, jako by do ní mohl mlžný opar uchopit. Pak trhl. Oblak zmizel.

Zalapala jsem po dechu. Prací sběratele duší je sbírat *duše*. Ale jak mohl mít duši kouzlem zahalený konstrukt? *Byla ta věc snad živá?*

Nemohla jsem se ho zeptat. Ne tady. Ne se všemi těmi lidmi kolem nás. Nikdo z nich Deatha neviděl.

Death mi vrátil zatoulanou kadeř zpátky za ucho. „Buď opatrná, Alex,“ řekl. A pak zmizel, jak se k nám blížil první z dobrých samaritánů.

„Je v pořádku?“ zeptal se muž a někdo jiný zaječel: „Co to *bylo?*“

Vedle nás s funěním poklekla čarodějnice se silnou nadváhou a v klobouku širším než její ramena. „Jsem certifikovaná léčitelka,“ řekla a natáhla ruku k Hollyině rameni. „Podívám se na ni.“

Nechala jsem ji, ať ze mě stáhne Hollyinu paži, a když jsem ucítila mravenčení, jak léčitelka aktivovala uzdravovací amulet, uzavřela jsem své štítů. Mé vidění se mi zatím nevrátilo do normálu a já mžourala do poledního slunce, v kterém jsem svět kolem sebe ještě stále viděla zšeřelý a plný stínů. V tom šeru jsem zašátřala po kabele. Pustila jsem ji – a ani nevím kdy. Asi

někdy mezi Hollyinou ohnivou koulí a zrušením konstruktu.

Nakonec jsem červenou tašku zahlédla několik metrů od sebe. Jak jsem se ohnula, abych ji zvedla, všimla jsem si malého měděného kotoučku. *Amulet z té nestvůry*. Vytáhla jsem z kabelky kapesník a pak, tak nenápadně, jak se dalo, jsem kotouč zvedla z chodníku. Skrze měkký papír kapesníku jsem cítila chvění zbytkové magie, ale ať už to kouzlo bylo jakékoli, nyní už funkční nebylo. Zdáli sem dolehly zvuky sirény a já se pomalu, s kotoučem v tašce, vrátila k Holly.

Davem si cestu protlačila Tamara. Několik minut se nakláněla nad Holly, než se narovнала a rozhlédla se. Její zrak spočinul na mně a pak ke mně vykročila.

„Jsi v pořádku, Alex?“

Přikývla jsem a třela si dlaněmi chladné paže. „Bude oukej, že jo?“

Tamara možná nebyla ani léčitel, ani lékař, ale byla patoložka, vyznala se ve zraněních a rozhodně věděla, jak vypadá smrtelná rána.

„Je v šoku, ale její zranění nejsou vážná. Co jste to tu vy dvě krucinál vyváděly? Proč jste nevypadly z ulice?“

Neodpověděla jsem. Jak Tamara, tak Holly věděly, že se znám se sběratelem duší, ale nehodlala jsem Tamaře říct, že tu Death byl. Když jsem se na ni jen beze slova dívala, Tamara pouze zavrtěla hlavou.

„Nechceš mi říct, co se tu stalo?“ zeptala se a zněla teď víc jako polda než patoložka – když se dlouho motá te kolem policajtů, podepíše se to na vás.

„Ta nestvůra byla jen halicí kouzlo. Zrušila jsem ho.“ Nebo lépe řečeno, byla částečně jen halicím kouzlem. Magie v kotoučku mi byla povědomá, určitě byla spíš čarodějnická než faeská. A pak, co ten mrak, co ho nechal Death zmizet? *Co to bylo za stvoření?* Vycítil ho snad ten podivný fae? Varoval mě, že toho odhalení chodidel budu litovat.

„Jo, zvrátila jsi halicí kouzlo. Všichni na ulici to urči-

tě potvrdí. Ale vysvětlíš *tohle?*“ ukázala Tamara na místo, kde jsme s Holly nestvůře čelily.

Půl metru nad chodníkem se ve vzduchu vznášel na pěst velký tmavý shluk. Z něj unikaly svíjející se prameny barev.

Éterie.

Prolnula jsem reality.

Střelila jsem po Tamaře pohledem. Tu trhlinu neuzavěru – nevím jak. *Mohli bychom ji zakrýt...* Možná kdybychom nad puklinu postavili stůl, nikdo by si jí nevšiml.

Jasně, ulice plná čarodějnic, ale nikdo by si trhliny do éterické roviny určitě nevšiml.

Lidé pomalu zvedali hlavy, začali si zas všimnout svého okolí. Několik jich vykročilo vpřed, natahovali se po unikajících pramenech syrové magie. Ve tvářích se jim zračila podezíravost a údiv. Zelená stuha energie se jednomu muži obtočila kolem ukazováku a muž zalapal po dechu. Pak vzhlédl a očima plnými otázek se na mě podíval.

Sakra. Tu trhlinu nevysvětlím. Odvrátila jsem se. Nehodlala jsem se o vysvětlování ani pokoušet.

Tamara shlédla na amulet zabalený v kapesníku, který jsem držela v dlani. „Co je to?“

„To spadlo z toho zvířete, když zmizelo.“ Podala jsem jí amulet, aby si ho mohla prohlédnout.

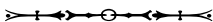
Na líci disku byly vyřezány runy. Několik mi jich bylo povědomých z přednášek na akademii, ale byla jsem si pekelně jistá, že v kotouči jsou vytesány ve své archaické podobě. Několik run jsem nikdy v životě neviděla, ale navzdory faktu, že stvůra byla tvořená převážně halickým kouzlem, mi runy ani zdaleka nepřipomínaly pokroucené, těžko viditelné faeské glyfy, na které jsem narazila před měsícem. Rub disku byl zalit rudým voskem.

Jsem senzitivní, a to těžce. Dokážu vycítit magii, často poznám účel čarů a občas i kdo je seslal. Ale kouzla upoutaná na kotouč byla nad mé schopnosti. Naštěstí tu se mnou byla Tamara, která je ještě senzitivnější než já – alespoň když přijde na čarodějnou magii.

Prohlížela si disk, kousala se při tom do rtu a opatrně ho v kapesníku převracela. Sklonila se a upřeně pozorovala silnou vrstvu vosku.

„Tahle magie... To jsou kouzla uzamknutá nad vrstvou dalších kouzel,“ zašeptala. „Nedokážu je rozšifrovat, ale ta magická signatura... je mi povědomá.“ Vzhlédla. „Alex, ať už disk očaroval kdokoli – myslím, že to oni také očarovali ta chodidla.“

3. kapitola

Panika, která vypukla při útoku toho konstruktů, nebyla ničím v porovnání s naprostým chaosem, do nějž se ulice ponořila poté, co dorazili vyšetřovatelé. O pravomoc nad případem se přetahovali zástupci snad všech bezpečnostních složek ve městě. Nekroská policie přijela, protože se zde odehrál útok na civilní obyvatelstvo a na území města. Na místo dorazil také z povahy činu ÚVMZ, Úřad pro vyšetřování magických zločinů. A kvůli tomu, že se do případu zapletly čarodějnice, se dostavili také zástupci OLMN, Organizace lidí s magickým nadáním. Dokonce se na místě objevil i vyslanec z AFLV, Ambasády pro faesko-lidské vztahy.

Vzhledem k tomu, že tu očividně nikdo jasně nevedel, jsem se rozhodla postavit na stranu těch, kdo mi často vypláceli šeky – na stranu staré dobré policie. Očarovaný koutouček jsem předala Jednotce proti černé magii – JPČM. Její důstojník vložil amulet do pytle na důkazy, který rušil veškerou magii vycházející z předmětů doličných, a poté co mě přinutil dvakrát zopakovat, co se na ulici stalo, jsem byla propuštěna. Nezmínila jsem Tamařinu domněnku, že ten, kdo očaroval disk, je také zodpovědný za ta chodidla v nivním lese. JPČM měla ty nejlepší forenzní čaroděje ve městě; oni kouzla z amuletu rozluští.

„Viděla jste, odkud to přišlo?“ ptala se jedna žena druhé, jak jsem procházela kolem policejní pásky.

Doufala jsem, že mluví o tom magickém konstruktů, a ne o průrvě do éterie. Koneckonců nestvůra řádící v rušné městské čtvrti se nevidí každý den. Kromě pří-

padu, kdy před několika lety utekl z georgijské zoo medvěd, si nevzpomínám na žádnou podobnou situaci. Ale nestvůra byla pryč a trhlina tu byla stále. A přitahovala pozornost.

Už jsem dřív roviny reality prolнула, ale naposledy – což bylo zároveň i poprvé – jsem se nacházela v soukromé rezidenci. V soukromé rezidenci patřící guvernérovi Nekrosu. Patřil mezi přední představitele Strany za lidi, antifaeské a antičarodějnické politické strany. Guvernér byl také zároveň mým otcem a, což byla ironie, fae, ale ani jedna z těchto skutečností nebyla veřejnosti známá. Musel zaplatit nehoráznou sumu, aby události, k nimž došlo za rudého měsíce, udržel pod pokličkou. V novinách se neobjevila ani jediná zmínka o mém velice krátkém pobytu za mřížemi, natož pak zprávy o tom, že se v jednom pokoji jeho sídla prolínají reality.

Osobně jsem neměla ani peníze, ani vliv, abych utulala skutečnost, že se uprostřed Magické čtvrti objevila průrva do jiné reality. Zvláště pak ne na ulici plné svědků a novinářů, kteří už dorazili a právě štelovali své kamery a připravovali si diktafony. Takže jsem udělala jediné, co jsem mohla: odmítala jsem odpovídat na jakékoli otázky ohledně trhliny.

Nebo jsem se o to alespoň pokoušela.

„Slečno Craftová, proč mě nepřekvapuje, že vás tu vidím?“ ozval se pronikavý ženský hlas.

Ztuhla jsem a pak se snažila reakci zakrýt tím, že jsem se za hlasem otočila. „Agentko Noriová,“ pozdravila jsem agentku FÚV, kterou jsem měla to nepotěšení poznat předchozího dne. „Mohu vám s něčím pomoci?“

„Pochybuji, ale potřebuji vaše vyjádření. Povězte mi, co se tu stalo.“

„S kamarádkami jsme dojíдалy dezert a jen tak jsme si povídaly. Všechno se zdálo normální. Pak jsem si v davu všimla fae, jenž mi včera v bažinách vyhrožoval. Pozoroval mě. Ukázala jsem na něj těsně předtím, než se z ulice ozval křik. Podívaly jsme se směrem, odkud ten křik přicházel, a pak jsme spatřily nestvůru. Přiběhla

sem odněkud dál z ulice.“ Ukázala jsem směrem k autům, s nimiž jejich řidiči sjeli ze silnice. „V panice, která nastala, jsem toho fae ztratila z dohledu. Několik čarodějnic se pokusilo stvůru zastavit. Má kamarádka Holly na to zvíře vrhla ohnivou kouli a bestie na ni zaútočila. Když jsem v ten konstrukt ztratila víru, zmizel.“

„Zničit nezávislé halicí kouzlo stojí pořádnou dávku přesvědčení.“ Zamračila se na mě, tmavé oči nespustila z mé tváře. Když jsem nic neřekla, pokračovala. „Nuže, co mi povíte o tomhle?“ ukázala na díru v realitě.

Přinutila jsem se nenuceně pokrčit rameny. „Možná to má něco společného s tou nestvůrou?“ Nebyla to lež. Byla to otázka.

Agentka Noriová se zamračila ještě více, což jí do vysoko posazených lícních kostí vyrylo vrásky. „Máte ve zvyku rušit halicí kouzla, slečno Craftová?“

Ráda bych odpověděla, že ne, ale mám fotografii dokazující, jak jsem před měsícem prošla skrze nábytek a svíce na místě činu. Na svou obranu musím sdělit, že jsem předměty zakryté halicím kouzlem neviděla, dokonce ani matný obrys, jako dnes u té nestvůry. „Nevyhledávám to, jestli se ptáte na tohle.“

„Objevily se trhliny do éterie všude, kde jste zvrátila halicí kouzlo?“

„Ne.“ Alespoň na to jsem jí mohla odpovědět s naprostou jistotou.

Agentka Noriová mě dlouhou chvíli pozorovala, jako by se rozhodovala, jestli lžu, nebo ne. Nebo se možná snažila určit, jestli jsem vůbec *schopna* lži. Fae lhát nemohli – ačkoli uměli zpřehýbat pravdu tak, že byste přísahali, že nahoře je dole. V mokřadech Noriová naznačila, že ví o mé napůl faeské krvi. Nyní se zdálo, jako by uvažovala, nakolik faeskou krev mám.

K nějakému závěru dojít musela, protože po chvíli řekla: „Jednotka proti černé magii založila disk mezi důkazy. Vypadá to na čarodějnickou magii. Jste si vědoma toho, že fae jen zřídka využívají takto spleť kouzla?“

Přikývla jsem. Slovy „zřídka využívají“ ve skutečnosti myslela, že fae nemohou používat čarodějnické amulety. Éterie vzdorovala části faeské přirozenosti. Když se podívám svým druhým zrakem, vidím, jak se magie od jejich duše odvrací.

„I přes tuto skutečnost,“ pokračovala, „pořád trváte na tom, že útočilo halicí kouzlo?“

Znejistěla jsem. Zneutralizovala jsem halicí kouzlo, ale nezrušila ho. To jasně naznačovalo, že podobu zvířete drželo halicí kouzlo. Ale nepochybně šlo o magický konstrukt. Když jsem nic neřekla, stočila pohled za mě.

„Jsem si jistá, že se ještě uvidíme, slečno Craftová.“ Odešla a já si úlevně oddechla.

Úlevný pocit trval jen krátce. Za zády se mi ozval klapot podpatků.

„Alex Craftová, na moment, prosím,“ řekl živý, až příliš známý hlas.

Neotočila jsem se. Alespoň ne okamžitě. Poznala jsem, komu ten hlas patří: Luse Duncanové, přední reportérce nejpopulárnějšího zpravodajského programu v Nekrosu, *Čarozpráv*. A jak znám Lusu, právě teď na mě odkudsi míří kamera. Zhluboka jsem se nadechla, nasadila profesionální úsměv a připravila se čelit tisku.

Mikrofon mi strčila před obličej ve chvíli, kdy jsem se k ní otočila. „Ve Čtvrti se šíří zvěsti, že vás policie přizvala jako konzultantku v případě chodidlových vražd v Sionanských nivách a že je do případu nyní zapojen FÚV. Co nám k tomu můžete říct?“

Vážně takhle lidi od tisku tenhle případ nazvali? Ne že by na tom záleželo – má odpověď by byla za všech okolností stejná.

„Bez komentáře,“ řekla jsem. Pokývla jsem směrem k jejímu kameramanovi, jehož jméno jsem pořád neznala, ačkoli jsem za posledních několik měsíců vídávala jeho tvář tak často, že bych si nejspíš měla jeho jméno zjistit. Pak jsem se snažila Lusu obejít.

Ne že by mi to dovolila.

Lusa byla malá čarodějka – o hlavu a ramena menší než já, a to i s podpatky –, ale byla ambiciózní na sto deset procent, a pokud šlo o dolování informací, tak až přespříliš houževnatá. Ustoupila do strany, zablokovala mi cestu a znovu mi strčila mikrofon pod nos.

„Co můžete sdělit obyvatelům Nekrosu o dnešním útoku ve Čtvrti?“

Povzdechla jsem si. Nechtěla jsem ve zprávách v šest vypadat nejistě. „Nic víc, než co by vám řekl kdokoli, kdo tam také byl. Nevím, odkud se ta nestvůra vzala nebo proč se objevila na ulici. Měli jsme štěstí, že to bylo jen halicí kouzlo.“

„Štěstí, to ano. Myslíte si, že to byl cílený útok?“

To bylo možné. Bylo rozhodně možné, že se vrah našel, když jsem v nivách objevila hromádku chodidel. Tamara na případu rovněž pracovala. Také mohla být cílem. Ale nehodlala jsem o tom spekulovat s novinářkou.

Místo toho jsem řekla: „Myslím, že musíme počkat na policejní analýzu.“

Lusa přispěchala s další otázkou. „Co nám můžete říct k tomu, že do ulice proniká energie z éterické roviny? Svědci vypovídají, že ta... trhlina se objevila přesně v místě, kde jste zvrátila halicí kouzlo.“

„Možná to má něco společného s tou nestvůrou?“ Zopakovala jsem jí to, co jsem předtím řekla Noriové, ačkoli Lusa to podle všeho sežrala i s navijákem, což se o agentce FÚV říct nedalo. Povytáhla jsem si kabelku výš na rameni a obešla jsem Lusu. „Pokud mě omluvíte, musím se jít podívat na svou kamarádku.“

Tentokrát mě Lusa nechala jít a já spěchala k sanitce stojící naproti přes ulici. Holly seděla v zadní části vozu, nad ní postávali dva zdravotníci a vedle seděla Tamara. Holly měla oči stále trochu vytřeštěné, jako by šok z útoku ještě plně neodezněl. Na tvářích a nosu jí vyrašily pihy a kontrastovaly s pokožkou bledší, než mívá obvykle. Obvykle pihy skrývá pleťovým amuletem, ale zdravotníci jí museli amulety odebrat, aby se

vyhnuli případným magickým interakcím s léčivými kouzly.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se, jakmile jsem k nim došla.

„Říkají, že nejspíš nebudu potřebovat ani stehy,“ odpověděla, ale bylo vidět, že se usmívá jen pouhou silou vůle. „Víš, kdysi jsem používala výraz, že jsem dobitá jak po špatném dni v soudní síni. Mýlila jsem se – tohle je horší.“

„Jen počkej do zítřka. Všechno tě bude bolet.“

„Ježíši, díky, Alex. Vždycky víš, jak mě potěšit nadějnými vyhlídkami.“ Zavrtěla hlavou, ale její úsměv se nyní zdál mnohem nenucenější.

Když ji zdravotníci konečně propustili se slovy, aby hodně odpočívala a dávala pozor, jestli se jí v ráně na rameni neobjeví infekce, dovolila Holly Tamaře a mně, abychom jí pomohly vylézt ze sanitky, což dokazovalo, jak byla otřesená.

„Snad neplánuješ jít ještě k soudu?“ zeptala se Tamara, když převzala od Holly její kabelku.

Holly zavrtěla hlavou. „Ne. Pro dnešek končím. Už jsem zavolala Artymu, aby za mě našel náhradu.“

Samozřejmě že mu zavolala. Nejspíš pořád krvácela, když brala do ruky telefon. Potřásla jsem hlavou. Kdyby tu Death nebyl, kdyby mě nevaroval...

Ale na druhou stranu, pokud to kouzlo mířilo proti mně a já bych se pro ni nevrátila, pak by Holly možná nepřišla k žádné úhoně. *Přišel si sem Death pro Holly, pro bestii nebo pro mě?*

Holly rozhodně nebyla ve stavu, aby mohla řídit, takže jsme ji posadily na sedadlo spolujezdce v jejím autě. Během útoku jsem nechala spadnout štíty a nahlédla skrze roviny bytí, a ačkoli už uplynula skoro hodina, co jsem zničila konstrukt, stále jsem svět kolem sebe viděla ve stínech. Což znamenalo, že řídit musela Tamara. Později se vrátíme pro ostatní auta.

Vklouzla jsem na zadní sedadlo. Když jsme sjely z obrubníku, spatřila jsem Lusu, jak zpovídá člověka na ulici. Muž gesty naznačoval, jako by svou ruku strkal

skrz něco – nebo pravděpodobněji do té stvůry. Pak roz-
táhl prsty v gestu nečekanosti a ukázal na trhlinu.

Rozhodně jsem nechtěla vědět, jaké důsledky tohle
všechno bude mít.

„Bez komentáře,“ řekla jsem a stiskla červené tlačítko
mobilu. Téměř okamžitě se zase rozezněl. „Potřebuju
protinovinářský amulet,“ zamumlala jsem. Jo, a jestli se
mi *takový* podaří vyrobit, vydělám tolik peněz, jako
bych vyrobila amulet, po kterém kalorická hodnota čo-
kolády spadne na nulu. Já ale hledala způsob, jak prolo-
mit halicí kouzlo. Vyrobit *takový* amulet mi přijde stejně
nepravděpodobné.

„Co myslíš, že bych měla udělat, PK?“ zeptala jsem
se při pohledu na svého čínského chocholáče.

Při zvuku svého jména zvedl z větší části bezsrstý pes
hlavu. Pak vzal do tlamy plyšového tučňáka a položil mi
ho k nohám.

„Jo, no, to nemyslím, že pomůže, kámo.“

Díval se na mě s nadějí v očích. Když jsem se nepo-
hnula, posunul tučňáka čenichem o něco blíž ke mně.
Sněhobílá chocholka na jeho hlavě – jediné chlupy, kte-
ré kromě chmýří na konci ocasu a na tlapkách měl – se
při tom pohybu zakývala.

„No dobře.“ Hodila jsem hračku přes pokoj a PK se
po ní vrhl. Jeho dráčky ťukaly o podlahu z tvrdého dře-
va. Když doběhl k tučňákovi, chvíli nad ním stál a pak
na něj šlápl, takže hračka vykvikla. Pak tlapku z hračky
zvedl a začal tučňáka přenášet přes celý jednopokojový
byt. Ale zpátky mi ho nepřinesl – nějak se mi ta věc
s apertováním nepovedla. Potrásla jsem hlavou. *Ten můj
malý pitomeček.*

Znovu se mi rozezněl telefon. S povzdechem jsem
stiskla tlačítko a rovnou ho vypnula. Sice s vypnutým
telefonem nezískám nového klienta, ale právě teď žádný
potenciální klient nevolal. Hodila jsem telefon na linku
a otočila se zpátky k počítači. Už hodinu jsem prohledá-
vala web, jestli nenarazím na zmínku o kouzlech a amu-

letech, které dokáží detekovat halicí kouzla. Zatím jsem narazila jen na kusé informace o jakýchsi lektvarech skládajících se z exotických – a pravděpodobně falešných – ingrediencí a našla jsem také několik triků z folklorních povídaček, jak zvrátit halicí kouzla. Pokud bych předpokládala, že by fungovaly, tak by se musely provést mnohem složitěji, než kdybych používala svůj záhrobní zrak pokaždé při opuštění svého bytu. Koneckonců chodit po městě s kamenem, do kterého příroda vymlela průhled, přitisknutým k oku by určitě vzbudilo nemalou pozornost.

Rozhodně se mi ale nezamlouvalo, že jsem se dva dny za sebou musela postavit halicímu kouzlu. Nevěřím moc náhodám, a když vezmu v úvahu nejprve ty halicím kouzlem zakrytá chodidla, pak ten konstrukt a fakt, že se ten fae z niv objevil v Magické čtvrti... Jo, rozhodně bych se cítila líp, kdybych měla po ruce amulet rušící halicí kouzla.

Ne že by se mi nějaký povedlo najít.

Zavřela jsem prohlížeč. Budu si holt muset připravit svůj vlastní amulet. *Jo, jako bych uměla vytvářet kouzla kdovíjak dokonale.* Jsem ráda, že mi v poslední době žádný z amuletů nevybuchl.

Notebook jsem zaklapla ve chvíli, kdy pokoj naplnilo hučení zapnuté televize. Ztuhla jsem. Když jsem se vrátila domů, aktivovala jsem strážná kouzla a dveře oddělující můj byt nad garážemi od zbytku domu jsem neotevírala. Měla bych být sama.

Otočila jsem se a poslepu hmatala po zbrani. Špičkami prstů jsem se dotkla tvrdého plastu mobilního telefonu – což se dá na obranu dost těžko použít, ale bylo to lepší než nic.

Naštěstí nebyla žádná zbraň potřeba.

Před televizí klečel Roy Pearson, bývalý programátor věkově něco málo přes třicet let – být po smrti vám moc nepomůže udržet si práci. Soustředěně pozoroval obrazovku a pomalu přepínal jeden kanál po druhém. Mě si nevšímal. Jako bych v bytě vůbec nebyla.

„Royi, nemůžeš se mi jen tak objevit v ložnici a zapínat mi televizi!“

Duch vzhlédl, soustředěný výraz mu z tváře zmizel a prsty přešel přes panel s ovládáním televizoru. Zamračil se, brýle se silnými černými obroučkami si posunul výš na nos a neustále svěšená ramena shrbil ještě víc než obvykle. „Promiň. Jen jsem se chtěl zas vidět.“

Položila jsem na linku nepotřebný telefon, co mi měl posloužit jako zbraň. „Šokující svědectví zas tak rychle nestárne. A tvoje interview slavilo velké úspěchy,“ řekla jsem, zatímco jsem přecházela přes pokoj, abych místo něj přeplula kanál.

Před několika dny jsem asistovala Royovi, který v exkluzivním – a velmi cenzurovaném – interview v *Čarozprávách* s Lusou mluvil o své roli v měsíc starém Colemanově případu. Roy konečně mohl vypovědět, jak umřel, a já jsem tím splnila svou část dohody s Lusou, která na oplátku nenechala odvysílat nahrávku, na níž jsem byla zachycena – jednalo se o vítězství na obou stranách. Interview bylo od té doby vysíláno několikrát a jedny celonárodní noviny o něm napsaly článek. Na jeho doprovodné fotografii vypadal Roy přízračně a strašidelně a já s očima zářícíma světlem zeleným světlem jsem ho držela za ruku, zatímco jsem do ducha vlévala energii, aby ho mohly kamery zachytit. Ale navzdory tomu, jakou pozornost tisk rozhovoru věnoval, jsem měla pocit, že útok konstruktů a trhlin do éterie Royův příběh zastíní.

Lusa se objevila na obrazovce, když jsem přeplula na šestý kanál. Byla zpátky ve studiu, ale počítačově vložený rámeček vedle její hlavy zobrazoval fotografii malé praskliny v realitě, kterou ohraničovala policejní páska. Když se na obrazovce objevila moje tvář, zasténala jsem.

„Co se ti povedlo tentokrát?“ zeptal se Roy, aniž by odtrhl oči od obrazovky.

„Doufám, že nic, co by spustilo další mediální cirkus.“ Kdysi dávno jsem *Čarozprávy* sledovala vlastně i ráda – předtím, než jsem se v jejich zpravodajství začala objevovat já sama. *Asi bych měla zjistit, co tam říkají.*

Stiskla jsem tlačítko hlasitosti a poslouchala Lusinu reportáž, zatímco jsem sepisovala postup spletení kouzla, jež jsem nutně potřebovala.

„... stále o trhlině debatují, nicméně Organizace lidí s magickým nadáním oficiálně potvrdila, že skrze trhlinu skutečně proudí čistá éterická energie. Rozšířily se zvěsti, že miliardář Maxmilián Bell, zakladatel kontroverzní čarodějnické školy pro normály Magie pro všechny, nabídl enormní sumu peněz za výhradní přístup k prasklině. Po celých Státech se nyní debatuje o možných důsledcích a nebezpečích plynoucích ze skutečnosti, že do naší roviny reality proudí syrová magie. Prozatím je trhlina uzavřena magickým kruhem a přístup do oblasti je civilistům zakázán. A nyní další zprávy...“

Znovu jsem hlasitost ztišila. Když to vezmu kolem a kolem, ať o mně řekla cokoli, muselo to být velmi krátké sdělení, že jsem ho nestihla, než jsem zvýšila hlasitost, tudíž to snad nebude nijak hrozné. *Alespoň v to doufám.*

„Budu uzavírat kruh,“ řekla jsem Royovi, zatímco jsem zvedla dřevěný kotouček velký jako čtvrták a řezbářský nůž a zamířila do rohu místnosti, kde byl do země vyřezán malý kruh.

Duch pokrčil rameny a ani nezvedl oči od misky s cereáliemi, kterou se chystal poslat z jednoho konce kuchyňské linky na druhý. Když jsem Roye poprvé potkala, nebyl schopný dotknout se ničeho ve světě živých, protože se nacházel v jiné rovině než já. Před měsícem získal nové schopnosti. Když se do mě tehdy vlévala další a další energie, kterou jsem nedokázala ovládat, přesměřovala jsem ji do něj. Od té doby je z něj šampion mezi poltergeisty: převrací věci, tiskne všemožná tlačítka, a dokonce se mu povedlo držet pero dost dlouho na to, aby roztresenými písmeny napsal své jméno.

„Nerozbij tu misku,“ řekla jsem a pak se usadila ve vnitřku kruhu. Jestli mám úspěšně splést čáry, které by mě eventuelně varovaly před přítomností haličího kouz-

la, pak se musím soustředit – k čemuž mi duch prohánějící se po bytě rozhodně nepomůže.

Zavřela jsem oči a koncentrovala jsem mysl na syrovou magii uskladněnou v obsidiánovém prstenu na mém prstu. Přesměrovala jsem ji do vyřezaného kruhu a magická bariéra se probudila k životu pulzující, namodralou energií. Kruh se uzavřel. Pročistila jsem si mysl a ponořila se hluboko do svého vědomí, dokud jsem nedosáhla stavu blížícího se transu, jak mě to učili na akademii.

Ocitla jsem se na místě dokonalé prázdnoty, dokonalého klidu a míru. Pak svět vybuchl barvami.

Éterická energie se kolem mě svíjela v pramenech světla, ale neprosvítala jím ani země mrtvých, ani říše živých. Dosáhla jsem éterické roviny tak, jak to činí všechny řádné čarodějnice: svým nitrem, jen a pouze svým nitrem promítnutým do magické roviny. Cítila jsem, jak mé tělo stále sedí uprostřed kruhu, ale byl to jen vzdálený pocit – spíš drobná nepříjemnost nepodstatná jako bzučící moucha, nikoli pevné spojení.

V éterické rovině mě nesvazovaly možnosti mého těla. Mohla jsem se vznášet. Mohla jsem létat. Zasmála jsem se při pomyšlení na takovou svobodu možností a zvuk se nesl rovinou v podobě zářivě modrých stuh. Kolem mě vířily prameny magie a já byla její součástí. Cítila jsem se nezranitelná, všemocná. A v tom spočívalo nebezpečí.

Bylo by tak snadné zapomenout, že potřebuji vlákno poutající mě k mému tělu. Zapomenout, že nejsem jen čirou energií a magií jako vše ostatní v éterické rovině. Zapomenout, že mám své hranice. Takže poté, co jsem si zatančila v proudu pulzující zelené magie, jsem se jen díky létům výcviku přinutit soustředit se na svou úlohu.

Upravila jsem si náhled a udělala něco, co je možné jen v éterii: vystoupila jsem ze svého těla a prohlédla jsem si otisk sebe sama zvenčí. V místech, kde se ke mně přisálo duši požírající kouzlo, se na astrálním otisku mého těla stále otevíraly praskliny, ale rána byla

čistá, bez jediného náznaku černé magie. Také se však nijak neléčila.

Znovu jsem změnila náhled, tentokrát jsem se soustředila na magii vířící kolem mě. Zatahala jsem za několik jasných pramenů a vtěsnala magii do svého těla. Absorbovala jsem pouze zelené a modré stuhly energie, jen tato éterická vlákna souzněla s mou osobní magií. Mé astrální tělo se jimi naplnilo a nyní zářilo jasnou tyrkysovou barvou. Opět jsem ze sebe vystoupila a prohlédla se. Potřebovala jsem se ujistit, že na sobě nemám žádné temné skvrny, ale k mému nitru se netiskla žádná zlovolná kouzla. Pak, naplněna magií, jsem vklouzla zpátky do svého fyzického těla.

Když jsem otevřela oči, seděla jsem opět ve svém bytěstě. Roy byl pryč, PK mi ležel na klíně a záda mě bolela z hodin sezení na jednom místě. Ale jakkoli jsem byla rozbolavělá, byla jsem také příliš nadšená, než abych se na chvíli natáhla. Tělo jsem měla naplněné magií, proudila mi žilami. Cítila jsem, že teď bych dokázala cokoli. *Cokoli*. Ale nic neudělám. To bylo další nebezpečí magie a důvod, proč bylo potřeba ji skladovat nebo ihned použít.

Nejprve jsem doplnila energii do svého prstenu, přeměrovala jsem do něj tolik syrové magie, kolik jen unesl. Pak jsem se soustředila na obnovení svých osobních štítů a amuletů. Tato péče si vyžádala víc než polovinu magie, kterou jsem do sebe nasála – nikdy dřív jsem jí do sebe nedokázala absorbovat tolik –, ale zbylo víc než dost magie, abych mohla očarovat kotouček a proměnit ho v amulet.

Nenašla jsem žádný postup, jak úspěšně zhotovit amulet, s nímž by jeho nositel dokázal prohlédnout skrze halicí kouzlo. Ale já už skrze něj dokázala vidět sama o sobě. Jen jsem potřebovala vědět, kdy se mám podívat.

Popadla jsem nůž a dřevěný kotouček. Když jsem do dřeva vyřezávala první glyf značící vnímavost, uvolnila jsem první silný proud magie a soustředila se na to, co

má amulet způsobit. Jakmile jsem dokončila první glyf, začala jsem druhý značící pravdu.

Jak jsem řezala, kotouček brněl magií, upevňoval své kouzlo. V době, kdy jsem vyřezávala poslední glyf značící varování, už amulet vibroval mocí. Uvolnila jsem zbytek syrové magie, který jsem v sobě zadržovala, a nechala ho, ať se neškodně rozplyne. Pak jsem kotouček zacvakla na náramek s ostatními amulety. Dřevo vypadalo mezi stříbrnými plíšky nemístně, ale měla jsem pocit, že je to ten nejmocnější amulet, jaký jsem kdy osobně vytvořila.

Teď jen doufat, že bude fungovat.